

A magam részéről viszont nem tartom véletlennek azt, hogy a Babits-tanítvány Weöres Sándor épp *A Pokol* ötödik énekéhez érve hagyott fel a reménytelen munkával, mintegy belátva volt mestere, Babits igazát: „Más remekműveknek el tudom képzelni több jó

fordítását. Dante egy-egy terzináját olyan talánynak érzem, melynek minden nyelven csak egy megoldása lehetséges.”⁵⁷

57 BABITS Mihály, *Dante fordítása*, i. m., 274.

IANCU LAURA

Hallgatásaim

*Hamarosan a reggel is
elfér egy üres mondatban
a hétköznapok hallgatásai között.*

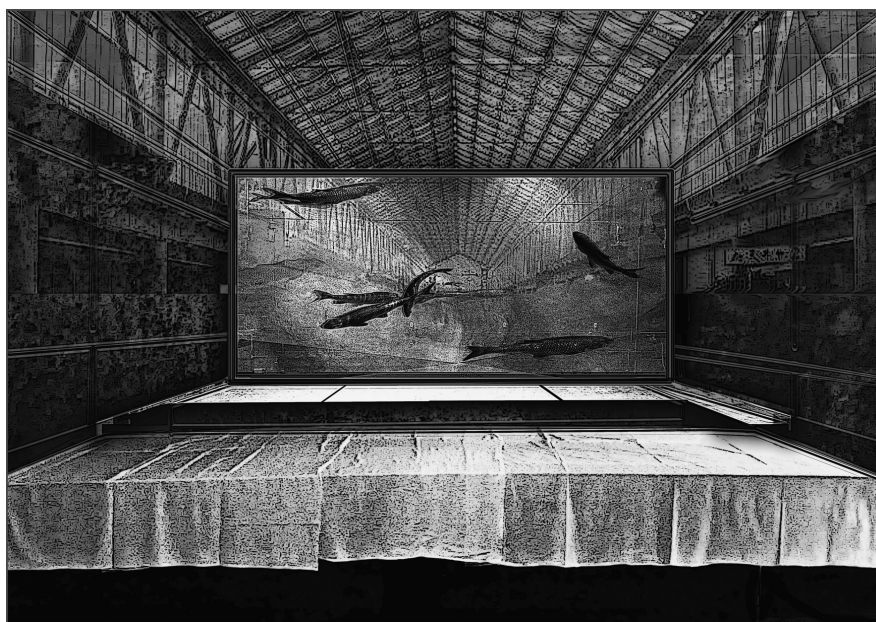
*Hamarosan a reggel is
kapunyitásnak tetsző látomás lesz.
Az utcán kutyák, emberek
nyüszítenek, mesélnek,
és gyalog jár erre egy kápolna.
Benne egyetlen szék, rajta
halni készülő anya. Ostyát eszik.
Messze földre gondol;
kisöpört házban lakott, és
ünnepnapon hazavárt.
Kialvatlan özvegy arca
csupa fény és szülőföld.
Hasztalan faggatom, csendre int,
a hallgatásra nincsen szava.*

Szélben

*Mintha hideg szél fújna
húsz esztendőre a hazától,
mintha csak látni akarná
az embert, kit látott már valahol,
s baljósan toporzékol, mert nem találja idehaza.*

*Hallgattam akkor is, amikor nevem kiáltotta.
Járt már hozzám meghalni sok kísértet
s megannyi éjszaka! Indáival a fekete félelem
kutyául szorít,
de tudd! Tudd meg, te szent fuvallat,
júliusban a fecske kikölti fiait!
Gyászéneked, ha magasztos is: hamis,
az angyalok is szégyellik.*

*Összevegyültem avarral, Teremtés könyvéből
álmodott görönggyel,
szerelemnek látszó betegséggel.
Háborút lélegzem, és
együtt fázom a széllel.*

Enyedi Zsuzsanna: *Vacsora után I.*